

ДРАКОНОБОРЦІ

Петро Ковальчук

ТІ, ЩО СЕРЕД НАС

Роман

Київ

УДК 821.161

К56

Серія «Драконоборці»

Ковальчук Петро

К56 Ті, що серед нас : роман. Київ Видавництво Ліра-К,
2023. 508 с.
ISBN 978-617-520-474-0

Петля закрилася. Герої звільнилися від тенет передбаченої долі. Сивіла в оточені свого війська готується до обряду, який укріпить її могутність. В цей самий час Тарас удосконалює свої навички в користуванні пристроєм.

Баланс сил в світі знаходиться в тривкому стані. На шахматній дошці подій з'являються нові представники таємних сил. Назріває велика битва у тисячолітній Таємній війні. Чи зможуть нові Драконоборці перемогти?

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-474-0

© Ковальчук П., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

Попередження!

У тексті є посилання на музичні твори, які використовувалися при створенні атмосфери в тій чи іншій сцені. Тексти деяких пісень вплетено безпосередньо в текст. Можливо, прослуховування цих музичних творів допоможе проникнутися в атмосферу світу драконоборців і краще зрозуміти автора. Повний список музичних творів ви можете знайти в плейлісті.

Приємного прослуховування.

ПЕРЕВЕРТЕНЬ

---

*23 вересня 2013 року.
Понеділок, 09 год. 48 хв.*

Холодні пориви осіннього вітру завивали й нагромаджували сірі хмари. Одна дощова завеса замінювала іншу протягом цілого дня. Хмари знову почали згущуватись, попереджаючи обивателів про новий акт зливи. По розмоченій ґрунтовій дорозі розтікалися яскраво-червоні струмки. Обабіч дороги стояли дві міліцейські машини, а перед ними – їхні власники. Вони чекали, втупивши свої погляди на криваві потоки.

– Відвезіть пристрій і тіла до храму, – наказала Сивіла.

Двоє міліціонерів покірно кивнули й кинулися поспіхом до роботи.

Інші двоє напарників почали роздивлятися довкола. У таку погоду мало хто на вулицю виходить, але їхня робота потребує секретності. Повелителька ще не готова явити себе світу.

Закинувши останнє тіло в багажник, міліціонери зітхнули. Тонка бліда рука вивалилась назовні. Сивіла поглянула на руку дівчини. Знявши чорну шкіряну рукавицю, вона почала роздивлятися свою зморщену руку. Бронзова, вкрита борознами шкіра була повною протилежністю тій блідій та пружній.

«Тепер ти гнитимеш, а я молодшатиму».

– Ми завершили, повелителько, – промовив один з міліціонерів.

– Бережіть пристрій ціною свого життя, – сказала Сивіла, надягнувши рукавичку.

По краях чорного капелюха почали падати дощові краплі.

– Негода змиє всі сліди. – промовила Сивіла, спостерігаючи за тим, як земля вбирала в себе криваві струмки й запивала їх дощовою водою.

Лейтенант відкрив дверцята автомобіля в очікуванні по-вельительки. Вона всілась на задне сидіння і провела поглядом автомобіль з тілами та пристроєм.

«Потрібно завершити ще одну справу», – подумала Сивіла, зітхнувши.

* * *

– Вікторе, як ти думаєш куди вона далі поїхала? – промовив міліціонер за кермом автомобіля з тілами.

– Це не наша справа. Ми повинні доставити цю хрінь у чохлі до храму, а брудних до маяка. Простіше й бути не може.

– Поглянь, що це таке?

– Іллюхо, ти що, збожеволів? – відповів Віктор, поглянувши на пристрій на задньому сидінні. – Краще слідкуй за дорогою, знову злива розпочалась.

– Так, я божевільний, – радісно вимовив Ілля, стиснувши ще сильніше кермо. – Відколи я зустрів нашу повельительку, я готовий служити, плюючи на все і всіх. Я хотів дещо запитати в тебе. Але не знаю, як це правильно сказати.

– Що саме? – запитав Віктор.

– Що ти відчуваєш, коли служиш їй? – запитав Ілля, важко ковтнувши слину.

– Я про це саме хотів запитати в тебе та інших хлопців, що відчули її милість, – сказав Віктор, поглянувши на свою праву руку і стиснувши її в кулак. – Спочатку було незвично, дивно. Це було схоже на лихоманку, моє тіло знобило, ламало, але коли я зрозумів, що боротися не потрібно...

– У мене так само, – перебив Ілля. – Приймаючи її, я немов звільнився. Зняв ці тупі рожеві окуляри.

– Ми все життя хворіли на сліпоту, – продовжив Віктор. – А тепер, коли ми прозріли, я бачу сенс мого життя лише в ній. Я, почувши її голос, зрозумів, що мушу бути біля неї, а її слова укріпили мою віру. Бачиш мій збитий кулак? – Ілля мовчки кивнув. – Та суча дружина сказала, що я збожеволів

і зраджую. Вона почала лихословити нашу повелительську... І ось наскільки моя віра сильна. Та сучка лежить в реанімації з розбитою щелепою. Лікарі кажуть, що вона скоро повернеться до тями. А я кажу, що краще хай залишається овочем, бо наступного разу вона не проснеться взагалі.

– Так, так, так! – викрикнув Ілля. – Я теж кайфую, коли роблю щось для повелительки. У мене від її голосу така ерекція, що аж свідомість втрачаю. Я це нещодавно тусив з кількома підстилками на квартирі. Що вони тільки не робили, як не крутилися – і ніякого задоволення. А повелителька лише своїм голосом змушує мене тремтіти. Я тут їду з тобою, а думаю тільки про неї. Ти правий, не можна на нашу спасительку лихословити. Я на твоєму місці пристрелив би дружину.

– Ти хворий на всю голову, – засміявся Віктор, знову обернувшись до заднього сидіння.

– Ти знаєш, що я хочу? – запитав Ілля, збуджено стискуючи кермо.

– Без поняття, – відповів Віктор, поглянувши на шкіряний футляр біля себе.

– Я хочу, щоб повелителька знайшла мені когось із чистих. Не хочеться спускати все в штани. А світ змінюється, ми старіємо. Що ти там дивишся?

– Це якась діджейська хрінь, – промовив Віктор, розкривши шкіряний чохол. – Якись тумблери, перемикачі якись...

Заднє скло з тріском розлетілося, впустивши непроханого пасажира всередину.

Лобове скло зафарбувалося в червоний колір. Автомобіль на шаленій швидкості з'їхав з дороги. Проламавши мокрі чагарники, він перевернувся. Міліціонери були поховані під купою металобрухту, що змісив їхні тіла в м'ясну кашу.

Незнайомиць підняв з-під ніг відірвану Вікторову голову й розпочав здирати скальп своїми жовтими кігтями.

Через кілька хвилин пом'яті задні двері зі скреготом вивалилися на мокру землю. На свіже повітря виступив закривавлений Віктор. Поклав медіатор на землю й облизав

свої засохлі губи. Погляд пацюка спрямувався на дорогу, де безтурботно проносилися автомобілі. Холодний осінній дощ обмивав обвисле обличчя. Януш відчував, як шкіра стягується, набуваючи потрібної форми.

– Я бачив, що ти можеш, дитинко, – промовив Януш, поглянувши на пристрій.

Гуслі загули, струшуючи із себе прозорі краплі. Януш опустився на коліна. Обвислі повіки заплющилися. Пацюк поклав закривавлені руки на пристрій. Безкрайні потоки, які пронизують матерії та ефіри, були сковані древнім законом буття, що знайшов вираз у нашому крихкому матеріальному світі. Незліченна сила імпульсів переливалася, стримуючись усередині дерев'яного корпусу, який легким поворотом регулятора може повертати людей до життя.

– Твоя сила бере свій початок з невідомих сфер поза межами нашого світу й уявлення, ти можеш усе, – прошепотів Януш. – Навіть зробити мене людиною.

Він відчував, як його думки та бажання формували потоки енергії всередині. Один з перемикачів змінив положення.

«Це знак!»

Закривавлені пальці натиснули перемикач. Його людська маска перекосилася, зробившись як вичавлений лимон. Обличчя осунулось і відкрило чорну пацючу плоть під очима й ротом. Пульсуючі потоки, які пронизували руки пацюка, в мить перетворилися на розпечені краплі металу. Пальці почали роздуватися і вкриватись пухирями. Шкіру розписало мереживо обвуглених тріщин. Підшкірний жир зі свистом та шипінням почав покидати тіло. Жар дістався обох зап'ясть і зупинився. Сильний імпульс відкинув пацюка назад і гуслі вимкнулись.

– Є хто живий? – пронісся далекою луною голос у півтмі.

Голос повторювався і чувся все ближче й ближче. Відчувши дотик на своїй шиї, перевертень прокинувся.

– На вас лица немає, – промовив чоловік, присівши збоку.

Переляканий пацюк доторкнувся до обличчя, яке геть повисло. І тепер краплі дощу, які вбирала шкіра, почали обважували маску, яка могла розсипатися будь-якої миті.

– Дайте мені свої руки, їх потрібно забинтувати, – сказав чоловік, дістаючи бинт зі своєї аптечки.

«Ці рани не смертельні, але чому кров не припиняється? Напевно, імпульс ушкодив не лише плоть, а й мою ауру, – мовчки роздумував Януш. – Це пояснює те, чому моя маска зруйнувалась. Цей пристрій справді має потужну силу».

– Скоро приїде швидка і все закінчиться, – сказав чоловік, узявшись перебинтовувати іншу руку. – Що сталося? Чому машина злетіла з дороги?

– Принесіть води, – промовив перевертень.

Чоловік кивнув і побіг до машини. На узбіччі зупинилася швидка, з якої поспішно повистрибували медики.

– Хтось є живий? – запитав один з лікарів, поправляючи капюшон дощовика.

Чоловік, наблизившись до свого автомобіля, обернувся до місця аварії. Здивування вкрило його обличчя. Міліціонера з обвислим обличчям не було, як і дивної шкіряної сумки.

Біля вибитих дверцят лежала відірвана людська голова. Її мертвий погляд пронизав чоловіка до кісток. Він зблід і втратив свідомість. Він упізнав перекошене від жаху закривавлене обличчя. Цьому чоловікові він бинтував руки мить тому.

* * *

Сивіла розплющила очі, втомлено поглянувши вбік. Автомобіль повільно їхав по вкритій вибоїнами греблі навпроти ставка. Уся риба нерухомо колихалася на водній гладіні, що нагадувала скаламучену калюжу, яку вони проїхали. Берег також був укритий мертвими лускатими тілами. Зарості очерету й чагарників навколо ставу були вим'яті, як після цунамі. Під лісом виднілися срібні обриси автомобіля.

Вона знала, що він там. Його щенячий писк уже дістав. У будь-якому іншому випадку вона не їхала б за одним зі своїх рабів, але не сьогодні. Доблесний капітан, який дивом вижив, сильно зацікавив її. Для людської впертості немає нічого неможливого. І цей чоловік може стати прекрасним слугою.

Минувши греблю, автомобіль зупинився.

– Йти з вами? – запитав лейтенант.

– Чекайте мене тут, – відповіла Сивіла.

Ріхтер почув кроки й підняв голову, жалісливо вдивляючись уперед. Його молитви було почуто. Повелителька, наперекір дощу, прямувала до свого вірного слуги.

«Вона покарає цього виродка і звільнить мене», – думав Ріхтер, не зводячи погляду з чорної сукні.

Дверцята автомобіля відчинилися і на свіже повітря виступив Барсов, тримаючи наготові пістолет.

– Тобі він не знадобиться, – сказала Сивіла, зупинившись. – Що ти хочеш від мене?

– Я знаю все про тебе. Тому не роби різких рухів, щоб не отримати кулю.

– Якби ти знав про мене все, то не посмів би мені погрожувати, а тим паче так говорити.

Ріхтер обернувся праворуч, почувши шурхіт позаду себе. Вдивляючись цілим оком у пожовтілу траву, він помітив швидкий хвилястий рух.

– Я знаю, що ти володієш великою могутністю, тому дослухай мене, – сказав Барсов, понизивши тон голосу.

В очах Сивіли зблиснула зацікавленість і вона кивнула.

– Я хочу працювати на тебе, – промовив Барсов, ховаючи пістолет у куртку. – Я виконуватиму будь-яку роботу, а ви, пані, щедро оплачуватимете мої послуги.

Змії в траві зупинилися, застигши в очікуванні.

– Я маю сотню безоплатних маріонеток у своїй владі, – засміялась Сивіла. – Навіщо ти мені?

– Ти не втрачатимеш сили даремно, – відповів Барсов, відчувши різкий біль у шиї.

– Їхнє утримання мені нічого не коштує, – сказала Сивіла. – Це як провести вакцинацію. Одного разу достатньо, щоб вони були вірними мені упродовж усього життя.

О-о-о, вакцинація. Ти й такі слова знаєш, – через біль промовив Барсов, обпершись на мокрий капот. – Якщо я щось і знаю про магію, то тільки те, що вона залишає слід на людині.

– Твої знання ніщо! – викрикнула Сивіла.

Барсов від болю осунувся на землю і дістав пістолет з кишені.

– Я вже був маріонеткою і вдруге не ставатиму, – сказав Сергій, приклавши ствол до скроні. – Ти не одна така, є й інші.

У мить біль припинився.

– Що ти сказав? – запитала Сивіла з непідробною цікавістю.

– Ти не єдина безсмертна, яка спілкується з іншими світами й демонами, – сказав Барсов, підводячись. – Цей німець краєм ока бачив те, з чим я стикнувся віч-на-віч. Цей чорнокнижник міг перевертлюватись, одним поглядом загіпнотизовував та розривав людей на шматки.

– Що ти ще знаєш про нього? – зверхньо запитала Сивіла.

– Гедемін Вишневецький – чорнокнижник, якого через заздрість поховали в льосі його рідні. Вибравшись через триста років з полону, він залишив за собою ріки крові. – відповів Барсов. – Чорнокнижник мене не цікавив. Я був зайнятий тим, щоб вистежити та вбити його, – вказав він на Ріхтера. – А з його слів я дізнався про вас.

– Чому ти хотів убити його? – запитала Сивіла, поглянувши на Ріхтера.

– Цей виродок зробив з мене та моїх людей маріонеток, – сказав Барсов, плюнувши на професора. – Він послав нас на бійню...

– Ти ідіот, – перебив Ріхтер. – Ви не змогли прикінчити двох шмаркачів і забрати записи.

– Поглянь на себе, – гаркнув Барсов. – Ти програв.

– Я знаю цю історію, – лукаво посміхнулася Сивіла. – І це все, що ти можеш мені розповісти?

– Я, дізнавшись про вашу могутність і силу, зрозумів, що спочатку мушу зустрітись з вами, – промовив Барсов, кивнувши слину, – а не з іншими.

– Так, я знаю, що я не одна в цьому брудному світі, – відповіла Сивіла, кивнувши. – Чорнокнижник мертвий, а могутніших від мене істот немає. Ці безсмертні, про яких ти говориш, зав'язли в тенетах таємної війни, яку вже понад сімдесят років ведуть проти самих себе. Це світ, де зло пожирає свій хвіст. Моя ж місія – очистити цей світ від бруду. Ти мені допоможеш?

– Залежить від ціни послуг.

– Для початку я збережу твоє життя, – сказала Сивіла.

– Я знаю, що ви щедра повелителька, – кивнув Барсов. – Я не підведу вас. Я буду служити вам за власною волею.

– Твої слова пестять мій слух, – кивнула Сивіла.

– Ви ж знаєте, що мої слова правдиві? – запитав Барсов.

– Я бачу, що ти не брешеш, але людський мозок подібний купі сіна, в якій не відразу знайдеш голку. – сказала Сивіла, поглянувши на Ріхтера. – Убий його, тим самим доведеш відданість мені.

– Повелителько? – промовив Ріхтер, вовтузячись. – Я вам служитиму вічно! Не робіть цього!

Прикутий наручниками до стовбура дерева, він рвався, як дикий звір, у різні сторони. Метал розрізав плоть на зап'ястях.

– Він не достойний бути біля вас! – репетував Ріхтер. – Вибачте!

Сивіла не чула його жалісливого крику. Вона копірсалась у своїх спогадах, де очима Габрієля спостерігала за кривавим полюванням чорнокнижника. Вона бачила смерть трухлого тіла, яке стогнало і задихалося в передсмертних конвульсіях. Капітан хоч і не повідав нічого нового, але й нічого не приховав. Він був одноразовою маріонеткою Ріхтера, яка жадає помсти. Такий нестримний гнів і жага наживи не повинні пропадати дарма.

– Милосердя! Прошу тебе, я лише невільний слуга. – сказав Ріхтер, закашлявшись. – Повелителько, чому ти мене караєш?

– Ти відіграв свою роль, – невблаганно промовила Сивіла.

– Мій куратор пришле своїх людей і тобі прийде кінець! – викрикнув Ріхтер. – Доброчинці прийдуть за тобою!

– Я завжди рада новим слугам, – сказала Сивіла, кивнувши капітану.

Барсов холоднокровно подивився в єдине ціле око. Ріхтер ридав, а його сльози розмивались холодними краплями дощу. Дуло пістолета направилося на тремтячу голову, яка хиталася в сторони, молячи про милість. Ріхтер побачив яскравий спалах, який із шипінням випалив зображення навколишнього світу. Мертва голова відкинулася набік і криваві сльози покотилися обличчям, скрапуючи орлиним носом на землю. Засліплений труп мовчки сидів під деревом, подригуючи ногою.

Сивіла мовчки стояла, оцінюючи емоції в голові капітана. Вона стояла в тісному кабінеті з картотеками, жадібно переглядаючи все, що було на видноті. Ненависть, гнів і гроші – це все, що вона бачила. Не знайшовши причин для підозр, вона промовила:

– Тепер їдь за нами.

– А що робити з тілом? – запитав Барсов, сховавши пістолет.

– Мої менші слуги потурбуються, – промовила Сивіла, і з трави почали виповзати змії.

Перелякавшись повзучих гадів, капітан притиснувся до автомобіля.

– Що за куратор? – запитав Барсов, не приховуючи цікавості. – Доброчинці?

– Старий бовдур, який хоче отримати безсмертя. Поки ти мені служиш, ти в безпеці, – сказала Сивіла, попрямувавши назад до автомобіля. – Твоя вірність – гарантія твого життя, можливо, й твого безсмертя. А доброчинців залиш на мене.